

DERDE BOEK

HET EINDE DER TWEE LUSTIGE VAGEBONDEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

TERUG TE CALMPHOUT.

Langzaam dreef de luchtbal in Oostelijke richting en nadat Robert nog eenige zakjes ballast had geopend, was de ballon omhoog geschoten in eene luchtlaag, waar de wind heerschte, en, van koers veranderend, dreef hij snel naar het Zuiden, zoo snel, dat de gendarmen die hem te paard achtervolgden hem uit het oog verloren, en zich dan ook verplicht zagen hunne jacht te staken.

— Waar zouden we kunnen zijn? vroeg Bertrand.

— Nog niet eens boven Antwerpen.

— Zal de reis lang duren? vroeg Nora, die niet erg op haar gemak was in het schuitje.

— Tot het donker is, als de ballon het zoolang kan uithouden.

— Den heelen dag?

— 't Is noodig, liefste. De telegraaf zal gewerkt hebben en overal zal men weten dat Robert en Bertrand in een ballon boven België zweven.

— In welke richting drijven we thans? vroeg Bertrand.

— Naar het Zuiden, zei Robert en nog al met een verbazende snelheid.

— Dan kunnen we, eer het donker is, te Parijs zijn?

— Verder... Als deze snelheid in dezelfde richting blijft aanhouden, dan zij we dezen avond in Algerië of ten minste in de Middellandsche Zee.

— Dat zou erger wezen.

— Het is moeilijk te zeggen, waar we zullen aanlanden en wat er zal gebeuren. In ieder geval moeten we buiten het land naar beneden komen, of we loopen kans geknipt te worden.

— Op Gods genade dan.

— We veranderen van koers.

— Zoo?

— Nu gaan we het Westen in.

— Naar de Noordzee? Dat is erger.

— Wat wilt ge er aan doen?

— Ja, we kunnen moeilijk aan de eerste statie de beste afstappen.

— Verschooning, aan de eerste statie zijn wij er uit, maar 't ergste is, dat we niet weten in welk oord zich die eerste halt zal bevinden.

— We hadden een bestuurbaren ballon moeten kopen, dat ware beter geweest.

— Integendeel. Nu loopen we slechts één kwade kans: bij het dalen eenig ongeval op te loopen of liever op eenig ongeval neer te komen, en met een bestuurbaren ballon zouden wij ieder oogenblik de kans loopen ons tuig te zien springen, of uit de lucht te zien vallen, en dat ware veel erger.

— Speldemans weent, zei Nora.

— Hé, romanschrijver, sprak Robert, wat roept er uwe waterlanders te voorschijn.

— De stilte die ons omringt, de ononderbroken stilte, die op aarde niet bestaat, en het Niet dat ons omringt, aan het oog geen rustpunt biedt, treffen mijn hart en stemmen mij weemoedig.

— De dichter komt bij hem boven, zei Robert en dat is aan te nemen: hij zweeft in hooger sferen.

— Ik heb honger, sprak Jan de koetsier.

— Hier hebt ge den prozamensch. Ik kies de partij van het proza: mijn beer danst.

— Open dan den voorraadkelder maar, zei Bertrand tot zijne vrouw.

— Geef Speldemans een stukje gerookt vleesch, dan heeft zijn oog een rustpunt en hij zal niet meer behoeven te weenen.

Robert ontkurkte een flesch wijn en vulde den beker, die ieder der opvarenden in de hand hield.

— Op onze ontvluchting!

— Op onze goede landing!

Bertrand wilde de flesch over den boord der mand naar beneden werpen.

— Neen, zei Robert, we moeten de menschen op de hoogte houden van onze luchtreis. Ze zullen nu reeds onze opstijging door hun blad vernomen hebben, en 't is dan ook zonder twijfel, dat ze nieuwsgierig zullen wezen om te vernemen waar we zijn, of liever, boven welk punt wij op het oogenblik zweven.

Hij haalde zijn brievenstasch te voorschijn, nam er een potlood en een blaadje papier uit, en schreef er de volgende regels op:

Kwart vóór twaalven, Westenwind,
Drijven verder blijgezind.
Die dees flesch ontdekken mocht,
Wordt door ons beleefd verzocht

Ze te brengen naar een blad
In de naastgelegen stad.

Ro-ber-trand.

Hij las dit rijmpje, rolde het papiertje, stak het in de flesch, stopte deze opnieuw, en wierp ze overboord.

De ballon bleef in Westelijke richting drijven.

In den namiddag veranderde de luchtbal opnieuw van richting en nam nu eenigen tijd Zuid-Noordwaarts, tot hij tegen den avond, snel naar het Oosten toog en, veel van zijn gas verloren hebbende, begon te dalen, en dicht tegen de aarde kwam.

— We zijn verloren! kreet Speldemans. We zijn boven de zee!

— Ge weet niet wat ge vertelt.

— Kijk onder u: ge ziet de baren en ge kunt zelfs het water hooren klotsen.

— Ge moet niet vreezen, dames, zeide Robert. Speldemans wil u schrik aanjagen. Hetgeen hij voor de zee neemt, is een bosch, en de wind, die over de kruinen der boomen gaat en ruischt, noemt hij het geluid van het water.

— Is dat zoo?

— Natuurlijk, maar dat is toch ook erg, daar we moeilijk met onzen ballon in een bosch kunnen landen.

Op dit oogenblik werden allen dooreen geworpen in het schuitje, dat de boomen van het bosch had geraakt.

— Houdt u allen vast! kreet Robert.

Hij verloor zijne tegenwoordigheid van geest niet, en

wierp den laatsten ballast uit.

De ballon schoot terug in de hoogte.

Het duurde echter niet lang, of hij kwam weer naar beneden.

— Nog steeds in het bosch? Er moet nog ballast weg! Wat?

Er viel niet te aarzelen.

Robert greep een valies en wilde het over den boord der mand werpen.

Speldemans, die naast hem stond, en bemerkte wat hij van plan was, liet de koorden los, waaraan hij zich vastgeklemd had, en sprong op Robert toe.

— Mijne manuscripten! kreet hij.

— Laat los!

— Neen!

— We zijn verloren!

Op dit oogenblik raakte het schuitje weer de boomen, een hevige schok volgde, Robert liet het valies los en greep de koorden.

Speldemans, die het valies in de beide handen geklemd hield en zich dus aan niets kon vasthouden, werd door den schok omhoog geworpen en over den boord van het schuitje geslingerd.

Een kreet, en dan niets meer.

De ballon, van Speldemans' gewicht verlost, schoot de hoogte in.

Hij dreef een paar honderd meters verder en begon dan weer te zakken.

— Ginder is licht!

— Ja.

— Dus geen bosch meer.

— Het anker!

Robert liet het anker vallen.

Nog eenige meters sleepte de luchtbal zijn anker mede, dat zich aan een boomstam vasthechtte.

— Opgepast, niet lossen!

De ballon kwam op den grond terecht, en het schuitje werd heen en weer geslingerd, om eindelijk stil te blijven, op zijne zijde gekeerd.

Ongedeerd kwamen allen er uit.

Wat stram in de armen en wat uiteen geschud, maar

toch met een zalig gevoel van tevredenheid, nu ze op den vasten grond stonden.

— Waar zijn we nu?

— In België of in Duitschland, dat is zeker.

— Die aanduiding is niet veel waard.

— In ieder geval weet gij nu dat ge niet bij de Hottentotten uit de lucht zijt gevallen.

— Ginder, achter ons, is eene stad.

— Daar hebben we niets te maken.

— We moeten op onze voetstappen terugkeeren en Speldemans opzoeken.

— Onmogelijk.

— Waarom?

— Weet gij waar hij is?

— In het bosch achter ons.

— Of boven op het bosch. Onze ballon werd op het laatst in alle richtingen gedreven en we vinden misschien in geen twee dagen het bosch terug. Daarenboven, hij heeft ons niet noodig. Zijne valies bevat geld genoeg om een kasteel te koopen. Is hij er heelhuids van afgekomen, dan zal hij zijn weg moeten zoeken, zooals wij, en wel ergens aanlanden. Is hij dood gevallen, dan zal men zijn lijk vinden, of niet vinden, wat den jongen weinig zal kunnen maken, denk ik. Hij heeft ons allen misschien gered, door uit de mand te vallen, en wij zullen hem daar eeuwig dankbaar voor wezen.

— Dat is Speldemans' lijkrede.

— Ik hoop het tegenovergestelde.

— Heeft ieder zijn pakje?

— Ja.

— Dan maar op weg.

Het vijftal ging voort langs de donkere baan.

Na een kwart uurs gegaan te hebben, bereikten ze eene gekasseide baan, en eenige meters verder bemerkten ze een licht.

— Huizen!

— Goddank!

— Zeg dat niet te spoedig. We loopen er misschien den wolf in den muil.

— Laat ons voorzichtig wezen.

— Als het u belieft, want het is nu toch niet noodig

dat we, na een ganschen dag in de hoogte te hebben doorgebracht, ons hier op den vuigen grond laten gevangen nemen.

Ze waren de huisjes genaderd.

— Slechts twee kleine woningen.

— Daar kan het gevaar niet groot zijn.

— Tenzij de veldwachter er woont.

— Laat ons aankloppen.

Robert klopte op de deur.

— Wie daar? vroeg een vrouwenstem.

— Goed volk.

— Dat kan iedereen zeggen.

— Verdoolde reizigers.

— Een kwart uurs verder ligt het dorp.

— We kunnen niet meer vender.

Een paar andere stemmen lieten zich nu in het huisje hooren.

Men hield wellicht raad of men de vreemdelingen binnen zou laten of niet.

— We moeten voorzichtig zijn, zei Robert, want zooals we gehoord hebben, bevinden wij ons in het Vlaamsche land.

— Met hoeveel zijt gij? vroeg opnieuw de vrouwenstem.

— Met ons vijven. Twee vrouwen en drie mannen.

De deur werd geopend.

Het vijftal trad binnen.

Ze waren in een klein vertrek, armoedig bemeubeld, en waar een oude vrouw, een grijsaard en een jonge vrouw, die het deurtje had geopend, zich bevonden.

De prachtige kleederen der binnentredenden stelden de bewoners gerust.

— Kunnen we hier den nacht doorbrengen? vroeg Robert.

— Hier? vroeg de vrouw. We hebben één enkel bed voor vader, en wij slapen zelf op het stroo.

— Hebt ge eene schuur?

— Neen.

— Een zolder toch?

— Ja.

— Daar is stroo?

— Ja.
— We zullen ons daarmee vergenoegen tot morgen vroeg.

— In het dorp zult ge wellicht beter onderkomen vinden. Gij zult er weldra zijn, want het is slechts eenige minuten ver.

— Maar waar zijn we nu eigenlijk?

— Op den steenweg van Putte naar Calmpthout.

— Hoe zegt ge? kreet Robert.

— Op den steenweg van Putte naar Calmpthout.

Bertrand keek Robert aan, en Robert keek Bertrand aan.

Wat beteekende dat nu?

— Dan zijn we tegen de Hollandsche grens?

— Ja, mijnheer.

— We zijn daar straks een bosch voorbij gegaan.

— Een groot mastbosch?

— Ja.

— Dat is het groot bosch van den Witten Heuvel.

— Van wat?... kreet Bertrand.

— Van waar?... riep Robert.

— De heeren zijn hier niet bekend? vroeg de oude vader. Het bosch hoort toe aan het kasteel van den Witten Heuvel, een groot buitengoed dat tegen de duinen ligt.

Nog kon Robert zijne ooren niet gelooven.

— Aan wien hoort het kasteel toe?

— Aan baron de Craai.

Twijfelen was nu niet meer mogelijk.

In het Fransch zei Robert tot de anderen:

— 't Ziet er lief uit. Onze ballon is Westwaarts, Zuidwaarts, Noordwaarts en Oostwaarts gedreven, en heeft ons, na een dagreis, terug op de plaats gebracht, vanwaar we vertrokken waren.

— Dat is het noodlot.

— De eerste maal dat we daarmee kennis maken.

— Dat voorspelt weinig goeds.

— We moeten voort.

— Waarheen?

— Ik weet het niet.

— Laat ons naar den zolder gaan. Daar kunnen we krijgsraad houden. En de nacht brengt raad.

— Vóór het morgen is, moeten wij hier weg zijn.
— Dat is niet noodig. Het zou zelfs kunnen gevaarlijk wezen. Komt, volgt mij naar den hooge.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN